

Görög Ibolya

MINDENNAPI MACERÁINK

Görög Ibolya

MINDENNAPI MACERÁINK

Életmód- és viselkedési tanácsok

- otthon
- utcán, gépkocsiban
- turistaúton
- orvosnál, kórházban
- családi szerepek
- a szórakozás illemtana
- esküvő és más ceremóniák
- sportolás

ATHENAEUM

© Görög Ibolya, 2000
A szerző saját rajzaival

Javított utánnomás, 11. – 2019.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: 235-5030
Honlap: www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 869 1

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Szerkesztette: Reviczky Béla
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Tördelés: Tóth Viktor
Borítóterv: Földi Andrea

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben, 2019-ben
A Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Erdős Tamás vezérigazgató
Telefon: 66/887-400

Tartalom

9	Jó napot kívánok!
15	Ne pazarolja el a napokat rosszkedvvel!
15	Álmoskönyv
15	A reggel macerái
16	Jó reggelt!
16	Zene, zene!
16	Kedélyhangolás
17	Princteremtés!
17	Fürdőszobaügy
18	Tisztán hagyjuk ott!
18	A cipőpucolás apoteózisa
19	A sportcipőről
19	Ágyazás
19	Reggeli, kávé, cigi?
20	Akkor hogy is legyen a reggeli?
21	Indulás
21	Szép lenne, de nincs erre idő!
22	A háziállatokról
24	Este
27	„Régi igazságok”
27	Kis történelem
27	Az öltözködésről
28	Divat
29	Korosztályok
32	Pénztárcakérdés
33	Ruhaápolás
34	A vasalás, amit tíz nőből kilenc utál
35	Tárolás
36	Kimenős ruhák
37	Historikus színek
39	Néhány szabály az öltözködéshez

- 39 Férfiak
 43 Nőknek
 47 Gyalog
- 47 Útcán**
 48 Hogyan segítsünk egy vaknak?
 48 Kinek segítsünk még?
 48 Kinek ne segítsünk?
 48 Hogyan ne támadjanak meg?
 49 Mit nem illik az utcán?
 52 Gépkocsival
 53 Mit nem illik, ha vezetek?
 56 *Privátka – csöpp dicsekvés*
 56 Taxiban (vagy mások kocsijában ülök,
 vagy más ül a kocsimban)
 58 *Privátka a „hiénákról”*
 58 Utasként
 59 Tömegközlekedés
 59 Buszsofőr
 60 Utasként a buszon
 60 *Privátka arról, hogyan nevelem a közt*
- 63 Turistaként külföldön és belföldön**
 63 Fontos!
 63 *Privátka az utazás öröméről*
 66 Jó napot a világnak!
 67 Repülön
 72 Busszal a világban
 75 Vonaton
 75 Ki a legszörnyűbb turista?
 77 Helyi viseletek (pihenésül tessék olvasni)
 79 Na még egy kis pihenő – más népek hibáiról,
 mind idézet, de magam sem tudnám jobban elmondani
 80 A turistaút után
 80 Nyaralás vendégként
 82 Gyerekekkel
 83 Telken, szomszédokkal
- 85 Munkahelyen**
 85 Felvesznek? Nem vesznek?
 87 Bemutatkozó beszélgetés
 89 Az első nap
 91 A főnöktartásról
 92 A beosztottakkal való bánásmódról
 92 Konkrét teendők
 94 Apró tanácsok tárgyaláshoz
 95 Buli a kollégákkal
 96 *Privátka – kis nosztalgia*
 97 A felmondás illetana

99 Családi ügyek, magánmacerák

- 99 Mentetetőzés
- 99 Szerepek, típusok
- 100 Az együttélés szabályai: despotizmus, függetlenség, barátság
- 103 A menyem, a vőm
- 103 Az idősekről
- 105 Az egyedül élés
- 106 A családi kassza szerepe és fontossága
- 107 *Privátka a féltékenységről*
- 109 Család = együtt lenni
- 110 *Privátka – egy elképesztő példa*
- 111 Barátok, vendégség
- 111 Vendéglátóként
- 114 *Privátka – Receptek*
- 118 Vendégként, többek között a virágról, ajándékról
- 118 Virág
- 119 Ajándék
- 121 A szomszédság
- 121 *Privátka a szomszédságról*
- 124 Bevásárlás
- 127 Piacon
- 127 *Privátka külhoni piacokról*
- 130 Szülő-tanár kényes macerái
- 132 Bizalmas helyzetek (fodrász, szabó és más mesterek)
- 134 *Privátka a fecsegésről*

137 A szórakozás kelepcei

- 137 A szabadidő mint olyan
- 137 Telefonálás
- 139 Olvasás
- 140 Tévé, rádió, zenehallgatás
- 141 Színházban, hangversenyen
- 144 *Privátka a sorban állásról*
- 145 Hangversenyen
- 145 Moziban
- 146 Popkoncerten
- 146 *Privátka a züllésről*
- 148 Étteremben
- 149 *Privátka az evés örömről*
- 152 Afrodiziákumok
- 153 Vendégként egy étteremben
- 162 Szakmacera felszolgálóknak
- 164 Bál
- 166 Öltözet
- 167 Táncoljon!

169 Családi ünnepek és a kötelező macerák

- 169 Születés

- 169 Babonák, szokások
- 172 Jogi macerák
- 174 A nevekről
- 178 Névadási ceremóniák és ajándékok
- 178 *Privátka az állami gondozásról*
- 181 Házasság
- 181 Jogi macerák
- 183 Házassági szerződés
- 183 Zárójelben a válásról
- 184 A házasságkötés szokásai
- 184 Eljegyzés
- 185 Lakodalom szervezése
- 188 Nászajándék
- 188 Legény- (és leány-) búcsú
- 189 Nászút, fényképezkedés
- 189 Egyházi esküvő
- 190 Halál
- 192 Jogi előírások
- 193 Egyéb családi ünnepek
- 195 Egyházi ünnepek

197 Az egészség mint állandó macera

- 198 A tisztaság
- 199 A sportolás mint az egészség megőrzésének fő macerája
- 200 *Privátka – Én és a sport*
- 202 Illem a sportban
- 207 A természetgyógyászat illemtana
- 207 *Privátka a méregtelenítésről*
- 210 Sarlatánok, kuruzslók
- 211 Hogyan viselkedjen a beteg?
- 213 *Privátka a betegségeimről*
- 215 Egészséges családtagok teendői
- 216 Orvosnál
- 219 A kórházban, betegként
- 221 Külön a fogúgyekről
- 222 Tanácsaim az orvosoknak
- 222 Márai a témáról
- 223 Tanácsok a stresszre
- 224 A környezetünk védelméről
- 225 Egy szó a véradásról
- 226 Itt a vége

227 Záróvizsga – Teszt

231 Irodalomjegyzék

233 Tárgymutató

*„Ezen a földön mindannyian látogatók vagyunk
Ha elmegyünk, magunk után, ki tudja, mit hagyunk
Tanítsuk meg gyermekeinknek a szeretet dalát
Ahány ember, annyiféle csodálatos világ”
(Bródy János: Mindannyian mások vagyunk)*

Jó napot kívánok!

De régen találkoztunk, kedves olvasó! Tán egy éve? Remélem, so-
raim jó egészségben találják. Én, köszönöm, jól vagyok. Köszönöm
érdeklődését, meg a vállalkozás, ha nem is teljes gőzzel. Nem
baj, egy évet adtam magamnak, hogy érzekjem, meg lehet-e
élni belőle. A felnőttoktatás továbbra is a fő jövedelem- és öröm-
forrásom. Hihetetlen, hogy ott állok az emberek előtt, és figyelnek
rám, elhiszik, amit mondok, és igyekeznek tényleg jól viselkedni.
Nagyon fura érzés, hogy a hallgatóim nagy részének az asztalán ott
fekszik a könyvem. Olyasmi ez az érzés, mint mikor a szülő nézi,
ahogy gyermeke először szaval az óvodában, és nagyon büszke rá.
Nem tudom megszokni, hogy tényleg én..., meg tényleg sikeres...
Majdnem mindig úgy jövök el, hogy egy-két centivel a járda fölött
röpdösök a villamosig, buszig... Trallala, szerettek, trallala. Anélkül
nem bírok élni! Mert ha szerettek, akkor hisznek nekem, és akkor
tényleg be fogják tartani a szabályokat, nemcsak a viselkedésben,
üzleti protokollban, közszereplésben, hanem a mások-nem-bántá-
sában is. Sokan kérnek tanácsot gyáratatáshoz, bál rendezéséhez,
konferenciához. Képzeljék, a napokban felhívott egy hölgy, a hangja
után ítélve idősebb lehetett. Azt kérdezte, hogy – miután elolvasta a
könyvem! – ha italt viszünk ajándékba, azt be kell-e csomagolni.
Az ilyen hívásoktól egyből értelmet nyer az egész nap!

Külön szeretnék megemlékezni Botta Dénes úrról és feleségéről,
Katóról. Botta úr nyugdíjas újságíró, fotós – papíron. De a hobbija
beírja őt a magyar kultúrtörténetbe, az biztos. Névjegyeket gyűjt, de
nem akárhogy! Katalogizálva, albumokba rendezve. Ha kéri kiállí-
tani valahova, készenlétben van jó pár tabló, felkasírozva rájuk száz-
számra a névjegy, hivatalos kártya, vonatkozó szakcikk. Rádásul
szenvédélye minden, ami ezzel kapcsolatos. Gyöngyszem könyvei
vannak, kaptam is ajándékba egyet, meg kölcsön is – század eleji

illetlan, ceremóniarendek, egyszerűen mesés! Kata türelmes feleségként viseli sorsát, és boldog, hogy a férje nem plakátot gyűjt... Nagyon szerettem náluk lenni, az egész lakás egy nagy szeretetburokban van, érezni a fészek jelleget. Köszönöm!

No és Csökéék Miskolcra! Számítógépre jött az első levelük, dicsérték a könyvemet, aztán elkezdünk levelezni, „virtuális barátság” lett belőle, ahogy Jóska mondta. Már egyszer személyesen is találkoztam velük, hát, tudják, olyan jó látni, hogy szeretik egymást – „pedig házastársak”, tennék hozzá a keserű és boldogan rosszulalátú elváltak.

És itt jutottunk el mindjárt az elején a mostani könyvem céljához: azt szeretném, hogy mindenki, aki elolvassa, nevesse ki azt, aki rutinból panaszkodik. Akinek pedig szokása, hogy mindenkinek szépen az agyára megy a sirámaival, öt percre üljön le, miután elolvasta a könyvet, és mérlegeljen – tényleg érdekli a másikat a körmönfontan kigondolt álgond? Nem lenne jobb, ha azért figyelnének rá, mert mosolyog, és megkérdezi a másikat, mi újság veled? Képzeld, majdnem megvertem magam a buszmegállóban. Kora tavaszi délelőtt. Jön egy idősebb hölgy. „Régen vár?” – kérdezte kicsit sípolós fejhargon, s már az arcán láttam, hogy jó lesz vigyázni. Mondom, nem régen, és ott, az előző megállóban van a busz, egy perc, és ideér. „Biztosan a százas ...” Á, válaszolom, nem baj, hamar itt lesz a miénk is. „Felhős az ég alja, biztos’ eső lesz!” Lehet, válaszolom, de most olyan finoman süt a nap, jól melegíti a hátamat. Na, ekkorra már ideges lett a hölgy. Mint az utiban a negyvenszázat, úgy vágta oda: „De itt meg mindig fúj a szél!” Bizony, mondom én erre, Apukám mondta, hogy a templom meg a laktanya körül mindig fúj, ezek a toronyházak is felgyorsítják a szelet. De legalább tiszta a levegő, nem? Szegény hölgy, akkorra már majdnem megütött, mindenestre nagyon mérgesen a busz hátsó ajtajához ment felszállni.

Vissza önhöz, olvasóm. Annyira meghatott, hogy ripsz-ropsz felvásárolták a könyvemet! Nagyon sokan még azt a fáradságot is vették, hogy felhívtak, levelet írtak – egészen odavoltam! Mert egy dolog megírni egy könyvet, a másik meg megélni a sorsát. Sokszor elmondtam – nem is nagyon eszméltem rá, hogy *Könyvet* írtam, csak amikor a kész kötetet a kezemben tartottam. A kiadóm, merthogy azóta is nagyon rendes hozzám, szerintem szeret, motoros futárral azonnal kiküldte a lakásomra a kész opust, mihelyt ők megkapták a nyomdából. Na, eddig a percig volt csak nagy a szám, hogy „épp könyvet írok!”. Addig csak munka volt, jópofa volt róla beszélni, hogy hát igen, most írom a könyvemet!

De kézbe fogni, és atyaisten! – rá van nyomtatva a nevem! Az egész más dolog. Ahhoz hasonlíthat ez az érzés, amikor kilenc hónap után a kezébe veszi a mama az újszülött gyerekét. Hát ilyen

lett. Reviczky Béla, aki tudja, hogyan kell könyvet csinálni, hetekig dolgozott a kéziratommal, de aztán bevallotta, hogy igazán sok szerkeszteni való nem volt benne, nagyon jól tett a már lankadó ön-bizalmamnak, hogy megdicsérte a készülő csemetét. A könyv maga nagyon szép „gyerek”, a tördelő, a nyomdai előkészítő tényleg csodás munkát végzett. A rajzaimat nemcsak hogy beszkenelte (csak tudnám, hogy kell ezt a szót írni, s az sem ártana, ha tudnám, mit jelent!), de kérte is, hogy még rajzoljak! Biztosan szerette csinálni ő is a műszaki munkákat, mert képzeljék el, hogy például az ültetések alkalmakat tárgyaló részben levő evőeszközök rajza legalább tízszer nagyobb volt eredetiben! Amikor a könyvemmel dolgozott, felhívott, és megjósolta, hogy sikerkönyv lesz. És hát tényleg! Köszönöm szépen. Aztán feltétlenül szeretném, ha mindenki tudná, a kiadó sajtóreferense, Orosz Anett egyfolytában próbálta és próbálja elhitetni velem, hogy tényleg a Zírónő vagyok. Gyűjti a sajtómat, örül a sikereimnek, el is döntöttük, hogy akkor most már ő a Zügynököm, ha másképp nem, érzelmileg legalább.

A kritikák is dicsértek, a sajtó szeretettel fogadott, önök, kedves olvasóim, kevesellték a viselkedési ismereteket a könyvben, és kértek egy másikat is – köszönöm szépen! Főiskolai tanárnőm is azt mondta, hogy *egy* könyvet a hülye is tud írni. Hm. Ráadásul a kiadó is ösztökölt, meg a barátaim, ismerőseim. Bennem is van még elmondanivaló. Hát így vágok bele egy második könyvbe.

Sokan és sokat kérdeznek. Elég fura megélni, de tényleg szakértőnek tartanak. Pedig csak éltem, dolgoztam, tanultam. Az egész élet egy nagy spórkassza, vagy olyan, mint nagymamám kamrája. A stelázsín több hónapig tartó munkával felgyűlt a cseresznyebefőtt, a zöld dió, a birsalmasajt (rendesen celofánba csomagolva), a bödönben a levágott disznó oldalasa, resztlí húsdarabkái zsírban (akkor még nem volt hűtőszekrény meg mélyhűtő, ez volt a konzerválás módja), nagypapa ingjének darabjából készült csíkos vászonzacskóban a szárazbab, lencse. Aztán amikor télen a hét unoka megszállta a félegyházi vasutasék házát, volt mihez nyúlni. Hát ilyen az élet is – minden nap hoz valamit, amire azt mondhatom: „Na, megint nem keltem fel hiába!” Mit gyűjtök? Csak példákön tudom elmondani. Például egy ravasz és jópofa sálmegkötési módot. Vagy hogy megtudtam, Nurejev nem politikai okok miatt hagyta ott a leningrádi balettet a hatvanas évek elején-közepén, hanem saját rossz természete vitte a határokon túlra. Vagy hogy az angolok a teát azért isszák tejjel, mert régen a porcelán a hőre szétpattant volna, és az előre beleöntött hideg tej lehűtötte a rákerülő forró teát, és azóta, bár a porcelán már mindent kibír – a hagyomány az hagyomány. Hogy a világ legdrágább gyapjúszövege a vikunya pehelyszőréből készül (haha, fogadjunk, nem is mindenki tudja, mi az a vikunya [vicuña]! – hát egy arisztokratikus láma).

Ebben a könyvben szép lassan szeretném felbontani minden befőttemet, megkezdeni a félrerakott füstölt kolbászt, meghívni önöket, kedves olvasóim, hogy kóstoljanak bele az életembe. Hátha jólesne egy kenyér mellett sült lángos a bödönből vett zsírral megkenve! A hétköznapokhoz szeretnék tanácsokat adni, közben pedig imitt-amott lesznek *Privátkák* arról, ami éppen a vonatkozó részről eszembe jut, kis önvallomások, személyes dicsekvések, vagy csak éppen olyasmi, amit épp a napokban láttam, és muszáj elmondanom.

Az előző könyvemben már elmondtam olyan viselkedési szabályokat, melyek azonos módon vonatkoznak a magán- és a hivatali életre is: ilyenek a tegezés-magázás, köszönés, bemutatkozás, kézfogás, dohányzás szabályai, de általában az üzleti, a hivatalos protokollal foglalkoztam többet (öltözködés, telefonálás, névjegykártya, levél, virág, ajándék, rangsor, ültetési rendek, hivatalos ceremóniák, koktél, állófogadás, díszebéd, delegációzás, konferenciaszervezés stb.). Tehát amikor például most azt látja, kedves olvasóm, hogy „öltözködés”, akkor a teljesen hétköznapi dolgokra gondoljon. Az eligazodást segítő olyan tárgymutatót állítottam össze, amelyben mind a két könyv tartalmát feldolgoztam. Remélem, segíték vele.

Jó érzést szeretnék átadni, azt szeretném elmagyarázni, hogyan lehet jól élni, és ezt természetesen nem az anyagiakra értem. Ehhez hozzájönnek még viselkedési tanácsok is, amelyek kimondottan arra valók, hogy a hétköznapok együttélési gondjait feloldjuk, magunknak tegyük jót.

Már az előző könyvemben is nagyon sokat példálóztam Európával. Biztos sokan meg is sértődtek, hiszen mi Európában vagyunk! És miért kell nekünk elébe menni annak, hogy megfeleljünk a feltételeknek? Nincs ebben semmi bántó, mi nem a mai Nyugat-Európát kell hogy beérjük a viselkedésben, toleranciában, hanem évtizedekkel ezelőtti magunkat. De nem ugyanúgy. Nem fogjuk nagyítón nézni, hogy a férfiember, kalapját emelve, hány centire hajlik meg, miközben üdvözlí a hölgyet a promenádon. Senkit nem érdekel, hogy most tekintetesnek vagy méltóságosnak kell-e szólítani a főnököt. Az sem fog heves szívdobogást kiváltani, ha a vonzó hölgy a jobb kézben tartott zárt legyezőt szívére helyezve üzeni, hogy szeret! De igenis figyelni kell arra, hogy a köszönés nem úri huncutság. Az időseket előre kell engedni a buszon, át kell adni nekik a helyet. A szülőt még liberálisnak vallott családi kereteken belül sem szabad lehülyézni. A szófogadás családon belül nem a személyiségi jogok megnyirbálása, hanem a társadalmi elvárásokra való nevelés egyik formája. Előbb-utóbb valakinek úgyis „szót kell fogadni” – gondolja el, fiatal olvasóm, bekerül egy tényleg jó munkahelyre, csinálhatja, amit szeret, de a főnöke elmaradott, nem érti az új fejlesztéseket, ráadásul állandóan szól a narancssárga (vagy a kabalából három hete nem mosott) haja miatt. Nos, ha lehülyézi őt, feltehetően másnap

már más munkát kell keresnie. Ha kicsit türelmesebb lenne a szülei-
vel, sok mindent megtanulna. Elsősorban, hogy a „személyiségem”
egyik része az, hogy tudok alkalmazkodni. A megalkuvás az más,
ott nem marad belőlem semmi. De a mások elfogadása, a mások
véleményének helyretétele, esetleg tisztelete, de mindenképp meg-
fontolása – része az embernek. Pontosabban az *Embernek*.

Nagyon szeretném, ha nem bántanék meg senkit. Ugyanis na-
gyon síkos ez a terület, a magánélet szokásai tényleg „ahány ház,
annyi szokás” módra alakulnak. Mindenki úgy érzi, hogy az a helyes,
ahogy ő él; a saját életét tudja elfogadni, azt tartja követendőnek.
Csak azt kérem, hogy amit leírok, segítő szándékom jeleként fogad-
ják. *Az élet, ez a falatka hatvan-nyolcvan év, nem a Győzelemről
szól, hanem arról, hogy sikeresen és kedvünkre vegyünk részt
benne. Akit legyőz az ember, azt jól meg is tapossa – és ha leg-
közelebb ő kerül alulra? Ha sikeres, ha megtalálja azt a területet,
ahol van alkotnivaló, ha a napok, órák örömet okoznak – akkor
van értelme az éveknak is.*

Bródy János dalszövegeit, verseit olvasva döbbsentem rá arra,
hogy nagyon jók lennének mottónak (szegény Micimackóról ugyanis
nem szabad végképp minden bőrt lehúzni, hogy nézne ki a szeren-
csétlen pucéran!). Nem volt könnyű elérni őt, de a Zügynököm –
emlékeznek, Anett – segített. Mert lehet, hogy jogilag nem is kellett
volna engedély, hiszen nyomtatásban megjelent versekről van szó,
de azért nem lett volna szerintem tisztességes; idegen tollak, értik.
Ezért aztán megvártam a szerző válaszát. Köszönöm, hogy megen-
gedte, kedves Bródy János!

Macerás, nagyon macerás dolog másokkal együtt élni! Odafigyel-
ni, segíteni, megszólítani, *kérni* valamit másoktól (te jó ég!), meg-
mondani a fodrásznak, hogy unom az évtizedes fazont, fogamzás-
gátlót kérni a dokinál, bemenni a gyerek osztályfőnökéhez, másik
szereplőhöz vinni a kocsi a szomszéd „ezermestertől” – csupa kínos
ügy, külföldön magyarnak lenni, egy merő macera! Segíthetek?

A reggel macerái

*„A napsugár, ha vidáman ébred
beköszön az ablakon.
Felhőtlen tiszta arccal
mosolyog az ágyamon”
(A napsugár)*

Ne pazarolja el a napokat rosszkedvvel!

Mielőtt bármit is leírnék, közlöm, tudom, hogy nincs két egyforma család, nincs két egyforma reggel. Ne is várják tőlem, hogy minden egyes felkelési típushoz tanácsot adjak. Mert hogy ébred az, aki éjszakai műszakba jár? Vagy aki az első hajnali buszjáratot fogja vezetni? Vagy aki nyugdíjasként boldog szabadságát kiélvezve visszafekszik még egy kicsit. Megpróbálok valami nagy általánosítással olyasmit leírni, amiben, reményeim szerint, találnak ezt-azt, egy „no lám”-ot, egy „hát ezt azért, szóval!”-t. Ahány ház, ugye, de azért vannak általános „szabályok”.

Ilyen például az, hogy **nem éri meg rosszkedvűen felkelni**. Ha belegendol, nem mindegy? Úgyis fel kell kelni, nincs mese. Akkor meg jobb a dolgok pozitív oldalát nézni. Olyan nincs, hogy egy picike jóba ne lehetne belekapaszkodni. Például biztosan segít, ha az ébresztőórát öt perccel korábbra állítja, és akkor még egy nagyon kicsit lustálkodhat. Ilyenkor kell fizikailag emberi formát öltönnünk, amihez egy alapos nyújtózkodás, még úgy fekvé, a gerincet megnyújtva nagyban hozzájárul. Ha lehet, azért az esetleg még alvó hálótársát ne zargassa ezzel fel. Titka: külön matrac. Tehát ha egy is az ágy, a betét kettőből legyen. Mert ugye a boldog első évek után már nem biztos, hogy áhítatos, elhaló örömmel nézem a tizenkilencedszer megforduló és a fordulások alkalmával kettőt-hármát csettengető-cuppangató társamat. A közös matracra, egy közös takaróra még a házasság is rámehet!

Álmoskönyv

Ne tessenek most kinevetni, de én bizony minden reggel, felébredés közben – szóval abban a folyamatban, amikor már nyitva van a szemem, de még nem tudom, milyen nap van – igyekszem visszaemlékezni arra, amit álmodtam. Ha sikerül, akkor előveszem Krúdy jó öreg *Álmoskönyvét*, és megnézem, mit jelent. Jóformán nincs is olyan, ami ne jót jelentene, ha az ember nagyon akarja.